

KATARÍNA

KUNIKOVÁ

LÁSKY
Z KARAMELU

Qvitovky

Evitovky

Katarína
Kuniková

ISBN 978-80-8254-064-5

Quitovky

ásky
z karamelu

Quitovky

KATARÍNA KUNIKOVÁ

Dnes, keď ho uvidela zase, ihneď sklopila zrak. Neutrela ani mini škvrnu na skle. Nevedela prečo, ten chlapec ju začínal znervózňovať. Rýchlo sa zvrtila a chcela zostúpiť z vyvýšenej vitríny. Čo čert nechcel, opäť sa jej zasekol v chladiacej mriežke vzduchotechniky a nalomil sa. Stratila rovnováhu. Tak ako bola, zletela dolu. Nohy ostali vo vzduchu v polohe víťame vás. Narazila si chrbát, kostrč a poriadne udrela hlavu. Bodkované šaty so širokou spodničkou sa vyhrnuli až k jej pásu. Všetko sa udiaľo v priebehu jedinej sekundy, že si ani neuvedomila, čo sa stalo. V priebehu druhej sekundy sa rozleteli dvere. Uvítací zvonček poriadne nestihol zazvoniť, keď jej niekto podával pomocnú ruku.

1.

2019

Alica opatrne položila krehkú makrónku navrch farebnej pyramídy. Na polmetrovej etažérke vykúzlila hotové umelecké dielo. Prvé poschodie sa začínalo makrónkami takmer čiernej farby. Ich sýtosť dosiahla pridaním čiernych ríbezlí do cesta. Postupne z farieb uberala. Levanduľová, malinová či jahodová príchuť. Niekoľkopošchodovú dúhovú krásu ukončila bledučkou voňavou vanilkou.

Zdobenie výkladu ju bavilo, aj keď jej zabralo vždy veľa času. Ale nikdy to neolutovala. Odmenou za snahu boli obdivné pohľady okoloidúcich a narastajúci záujem ľudí o jej služby. Citlivým a kritickým okom vedela rozpoznať, čo najlepšie priláka zvedavých maškrtníkov. Každý deň, keď nanovo aranžovala výklad Amelie, muselo byť všetko stopercentné. Hlavne neopozerané. Tiež by ju nebavilo vchádzať do obchodu, kde by videla zakaždým to isté. Lenže v jej prípade to bolo o čosi zložitejšie. Alica nemala rada umelohmotné atrapy koláčov. Všetko muselo byť čerstvé a živé. Zákusky rýchlo podliehali skaze. Dlhو hľadala správnu vzduchotechniku, aby námaha za sklom vydržala čo najdlhšie. So zákuskami vo výklade bola aj tak v strate. Boli určené iba pre oko. V iných cukrárňach ich dokázali predáť neskôr. Ona nie. Nedovolila to nikomu. Raz to navrhla Mona, predavačka, ale rázne to zatrhla. Zákusky z výkladu sa predávať nebudú a hotovo. Čo bolo celý deň vo vitríne, nemôže ísť ďalej. Mala takú filozofiu. Dalo by sa povedať, že cukráreň Amelia bola jej treťou dcérou. Vypiplala ju takisto ťažko a s láskou ako vlastné dcéry. Zrodila sa z potu jej driny, odriekania, nedostatku spánku či obetovania vlastných záľub. Názov Amelia vznikol spojením troch krstných mien – Alica, Ema a Ela. Dokonalé meno pre jej srdcovú záležitosť.

Z vlasov sa jej zošmykla stuha. Uväzovala si ju, keď prichádzala do styku s koláčikmi. Ešte to by chýbalo, ak by sa niekde dostal vlas. Na to dávala mimo-

riadny pozor. Monu zakaždým veľmi vyhrešila, keď ju pristihla, ako si pri vitríne prehrabáva vlasy. Mala Monu rada, ale niekedy bola taká ťažkopádna.

Jemne sa naklonila, aby upravila mašle na prútených košíčkoch s lineckými kolieskami. Kde boli košíky, trochu podvádzala. Dno vyplnila papierom na pečenie a košíky naaranžovala tak, že vyzerali, akoby boli plné dobrôt. Pozorne skontrolovala, či je všetko na svojom mieste. Vzala si malú handričku a chystala sa na skle utrieť mikroskopickú škvrnu, ktorú videla iba ona.

Vtedy ho zbadala. Už je zase tu. Neznámy pekný muž. Mladý pekný muž. Pre ňu – veľmi mladý. Zachytila jeho pohľad. Drzo si prezeral jej nohy v sietkovaných pančuškách v bordových lodičkách na desaťcentimetrových podpätkoch. Keďže nedorástla do výšky, ktorú vždy závidela Rii, najlepšej kamarátke, väčšinou nosila vysoké opätky. Obliekala sa veľmi žensky. Ria pohodlne a ležérne, skôr športovo. Boli také nerozlučné priateľky, až si mnohí mysleli, že je medzi nimi oveľa viac ako obyčajné priateľstvo. Nečudo. Obe žili samy, bez mužského partnera. Ria si ju zvykla doberať, že možno raz aj spolu nakoniec ostanú. Hovorievala Alici, že vyzerá presne ako dievča zo starých kalendárov.

„Vieš, tie pin up girls v bodkovaných šatách s mašľou vo vlasoch. Asi by si v našom vzťahu hrala ženu,“ smiala sa Ria.

„Hej, aj rokov mám toľko ako tie staré kalendáre. A prestaň s tými nezmyslami. Nie som lesba a ani ty nie.“

Pred mesiacom oslávila štyridsaťštyri rokov. Nechcela, ale Ria sa nijako nedala odhovoriť. Zorganizovala s dievčatami malú súkromnú oslavu. Oponovala, že nepotrebuje, aby jej niekto pripomínal roky. Po štyridsiatke neplánovala oslavovať žiadne narodeniny. Na vek bola veľmi citlivá. Netajila ho síce ako niektoré ženy, ale ani nemala potrebu sa chváliť.

„No tak, nebuď taká tvrdohlavá. Bude tam iba zo pár blízkych ľudí. Nemáš rada darčeky?“

„Čo sa mi páči, to si kúpim aj sama a lepšie.“

Ria prevrátila oči a kamarátkine námietky odignorovala. Párty zorganizovala napriek jej protestom. Alica rezignovala a nakoniec súhlasila pod jednou podmienkou. Pozvaným hosťom prísne zakázala nákup darčiekov. Požiadala ich maximálne o jednu ružu. Alica neskôr uznala, že sa výborne zabavila. Oslavovala v malej útulnej kaviarni len s blízkymi ľuďmi. Všetci dodržali podmienku a ona odišla z párty s dvanástimi pestrofarebnými ružami.

Nikto z okolia jej netipoval vyše štyridsať. Bola na seba veľmi prísna, musela. Pracovať v cukrárni si vyžadovalo poriadnu dávku sebazaprenia. Hlavne pre ženu, pre ktorú boli sladkosti ako droga. Dávala si pozor na líniu, pravidelne chodila na dlhé prechádzky a príkladne sa starala o pleť. Večer, než si ľahla do postele, sa dôkladne odlíčila a potom si na tvár nanášala obľúbené kozmetické prípravky. Za kvalitnú kozmetiku míňala najviac peňazí z rozpočtu. Dievčatá ju podpichovali, že jej kúpeľňa a kozme-

tický stolík sú plnšie drogériových produktov ako samotná predajňa. Nič si z toho nerobila a pri ďalšej návšteve obchodu si dokúpila nový krém či masku. Kvalitnej kozmetiky predsa žena nemá nikdy dost.

Tmavogaštanové vlasy jej siahali po plecيا a väčšinou ich nosila v ležérnom dievčenskom drdole. Viac-menej to bol pre ňu praktický účes, ale jej veľmi prišiel. Mala milú tvár srdiečkového tvaru s plnými perami a odzbrojujúci úsmev, ktorý dostal nejedného zákazníka. Ria tvrdila, že mnohí nemajú radi zákusky, ale že žerú jej nežnú krásu.

Neznámeho mladého muža spozorovala prvý raz asi pred tromi týždňami.

Aj vtedy aranžovala výklad. Pamätala si, že lialo ako z krhly. Mladý muž dobehol k cukrárni, aby sa ukryl pred lejakom. Zmoknutý ako myš zostal stáť pod tyrkysovo-ružovou markízou. Voda mu stekala za golier košele a pod pazuchou si chránil koženú aktovku. Stretli sa im pohľady. Mladík bol fakt sexi. Tmavé mokré vlasy sa mu zvlnili a bledá košeľa lepila na telo. Milo sa usmiala a on úsmev opätovoval. Rozmýšľala, že mu navrhne, aby sa pred dažďom schoval u nej v obchode. Kým sa k tomu dostala, rozbehol sa preč. Odvtedy asi ani nebolo dňa, keď by mladý muž nešiel okolo a nenápadne nenakúkal do výkladu. Dovnútra nikdy nevstúpil. Ria si ju doberala, že má vonku opäť nápadníka.

„Prosím ťa, ten chlapec vyzerá, že ešte nemal ani tridsať. Možno má chuť na niečo sladké.“

„Prečo nevojde dnu?“

„Čo ja viem, možno sa učí sladkému odolávať.“

„Hej, to iste. Alebo sa snaží odolávať tebe,“ žmurkla na ňu Ria.

„Nezačínaj zase s tými tvojimi hlúpostami. Čo ak je nejaký maniak?“

„Prosím ťa, Alica, ten rozhodne nevyzerá na maniaka, vyzerá dokonca veľmi dobre.“

„To si mysleli aj o Tedovi Bundym.“

„Nepreháňaj.“

Dnes, keď ho uvidela zase, ihneď sklopila zrak. Neutrela ani mini škvrnu na skle. Nevedela prečo, ten chlapec ju začínal znervózňovať. Rýchlo sa zvrtila a chcela zostúpiť z vyvýšenej vitríny. Čo čert nechcel, opäť sa jej zasekol v chladiacej mriežke vzducho-techniky a nalomil sa. Stratila rovnováhu. Tak, ako bola, zletela dolu. Nohy ostali vo vzduchu v polohe víťame vás. Narazila si chrbát, kostrč a poriadne udrela hlavu. Bodkované šaty so širokou spodničkou sa jej vyhrnuli až k pásu. Všetko sa udialo v priebehu jedinej sekundy, že si ani neuvedomila, čo sa stalo. V priebehu druhej sekundy sa rozleteli dvere. Uvítací zvonček poriadne nestihol zazvoniť, keď jej niekto podával pomocnú ruku. Myslela si, že sa Ria vrátila od lekára, no aj omráčená pochopila, že to nebola ženská ruka. Táto ruka bola väčšia, príjemne teplá s drsnejšou dlaňou. Ria mala ruky vždy ako kus ľadu. Hovorievala, že o čo má chladnejšie ruky, o to má horúcejšie srdce. Alica sa pokúsila postaviť, ale dostala závraty. Videla dvojmo. Dvaja sexi mladíci – to už bolo na ňu fakt priveľa.

„Madam, pomôžem vám. Dovoľíte? Ste v poriadku? Netreba zavolať lekára?“

Alica zaostrovala zrak, bolesť jej vyrazila dych.

„Nie, nie, ďakujem, budem v poriadku.“

Uvedomila si, ako leží, a rýchlo potaľhovala šaty ku kolenám. Nestihla sa ani začervenat'. Mladík k nej stále nat'ahoval ruky. Opatrne sa ho chytila. Pomohol jej na nohy. Ľavú mala bosú, pravú v topánke. Ostrá bolesť vystreľovala až do chrbtice. Zodvihla ruku. Na temene hlavy si nahmatala obrovskú hrču. Sykla od bolesti.

„Naozaj nepotrebujete lekárske ošetrovanie?“ spýtal sa ustarostene.

„Nie, ďakujem, len som sa silno udrela a zľakla. To prejde.“ Aspoň v to dúfala. „Ďakujem vám, že ste mi pomohli na nohy.“

„Ja ďakujem vám.“

S ovalenou gebuľou nechápala význam jeho slov, ale nechala to tak. Stále z nej nespúšťal zrak. Ustarostene sa díval tmavými očami. Stále ju podopieral. Zacítila pánsky parfum. Voňal. Prvá dobrá správa. Mozgové centrum, ktoré riadi čuch, poškodené nemá. Neskôr uvidí ostatné, alebo aj neuvidí. Odkrivila k pultu stále s jeho pomocou. Vytiahla zlatohnedú škatuľu s ručne vyrobenými bonbónmi podľa jej tajného receptu.

„Tieto sú pre špeciálnych zákazníkov, prosím, vezmite si ich,“ podávala mu cukrovinky.

„Nie, ďakujem, nemusíte mi byť zaviazaná. Rád som vám pomohol, naozaj veľmi rád,“ zdôraznil svoje slová.

„No tak,“ pobádala ho, „urobíte mi radosť, ak si ich vezmete. Vyrobila som ich osobne. Sú naozaj veľmi dobré, ešte sa nikto nest'ážoval,“ pokúsila sa usmiať napriek bolesti.

„O tom nepochybujem. Máte pestrý a lahodný výber. Určite všetko, čo ponúkate, je veľmi chutné.“

Pritom sa pozeral tak, že netušila, či hovorí o zákusoch, alebo o nej. Naozaj si tú gebeňu poriadne udrela. Čo si to chce namýšľať, že by sa mohla páčiť mužovi mladšiemu o minimálne pätnásť rokov? Chcela ešte niečo povedať, ale opäť zazvonil zvonček nad dverami a do obchodu vošli traja zákazníci súčasne. Bolest' a vďačnosť chlapcovi museli ísť bokom. Kde v pekle trčí Ria, keď ju tak potrebuje? Mona bola po ženskej operácii, ktorá si vyžadovala dlhšiu rekonvalescenciu. Vypomáhala ešte jedna študentka, ale bývala mimo mesta. V rodine mali nejakú tragédiu a musela odísť na pár dní domov. Neostávalo nič iné, iba osobne stáť za pultom a okrem výroby, dodávok, aranžovania riešiť aj predaj. Pritom sa v posledných týždňoch rozhodovala, že zvolní tempo. A teraz tu stojí ako taká chudera. Dobitá a úplne bosá. Vyzula si aj druhú topánku, aby nešmatlala ako Quasimodo. Ráno hlásili búrky a ona sa búrok bála. Vedela, že je to smiešne, ale každý sa čohosi bojí. Preto neprišla do práce na bicykli. Inak by mala tenisky na prezutie.

„Áno, samozrejme, do soboty vám ju určite stihneme urobiť,“ odpovedala staršej panej s fialovými vlasmi.

Bola by rada, ak by docielila práve takú farbu na levanduľových zákuskoch. Trpela úchylkou z povolania. Farby si predstavovala na koláčikoch. Rada kombinovala nekombinovatelné a improvizovala. Mnohokrát práve z improvizácií vznikli fantastické nové recepty. Pani si prišla objednať grilážovo-orechovú tortu. Ten recept nový nebol. Ani improvizovaný. Mal skoro dvesto rokov a koloval z pokolenia na pokolenie. Ich rodina ho strážila ako oko v hlave. Mame musela prisahať, že ho nikdy nikomu za žiadnych okolností neprezradí. Neprezradila by ho ani tak. Bola veľmi šťastná a hrdá, že mohla ľudí tešiť výnimočnou dobrotou. Doma mala recept zamknutý na bezpečnom mieste. Napriek tomu sa ho naučila naspamäť a opakovala pravidelne ako básničku. Pre istotu. Viacerí sa pokúšali získať výrobný postup, ale bez šance. Rokmi ho ešte viac zdokonalila. Na úspechu karamelovej dobroty založila a otvorila Ameliu. Tak pokrstila aj tortu. Pôvodne mala iný názov, ale marketingovo nebol zaujímavý. Torta ju preslávila. Zaslúžila si vznešené meno. Ľudia neváhali precestovať kilometre, aby ju ochutnali. Dokonca mala zákazníkov, za ktorými torta cestovala letecky na opačný koniec sveta.

Malý chlapec, ktorý stál s mamou za starou panňou v rade, sa dožadoval pozornosti. Alica sa usmiala a podala mu zo stojana čokoládovú tyčinku. Pre malé deti mala vždy prichystané prekvapenie. Či už to bola lízanka, alebo čokoládový bonbón. Kvôli týmto pozornostiam si zakúpila špeciálne formy,

v ktorých pre deti odlievala čokoládové maškrtky. Deti ju zbožňovali, zakaždým sa nejaké zastavilo. Bez ohľadu na to, či niečo kúpili alebo nie, podarovala im drobnú sladkosť. Všetkým urobila radosť čokoládová mačička či zajko.

„Teta, vymeniš mi pšíka za šunku?“ otrčil na ňu chlapček lízanku.

„Zlatko, rada by som, ale ja šunku nepredávam,“ usmiala sa Alica.

„Prepáčte, on myslel tú čokoládovú srnku,“ zasmiala sa jeho mama.

„Och, samozrejme, nech sa páči. Som to ja ale...“ hľadala slová.

„To nič, ja mám tiež často problém pochopiť, čo chce. R nevie vysloviť a pri s šušle.“

„Ved' on sa naučí. Pravda, zlatko?“ pohľadila chlapčeka po neposlušných vláskoch.

Pravidelne sponzorovala škôlky sladkými balíčkami na mikulášske večierky. Na Veľkú noc jej chodila pomáhať Ema. Prezliekala sa za veľkonočného zajaca a z obrovského prúteného koša rozdávali okoloidúcim deťom čokoládové vajíčka. Niekedy zanesla koláčiky do miestneho domova dôchodcov. Vedela, že starší ľudia si radi zamaškrtia, no málokedy im na to zvyšuje z dôchodku. Ria ju prezývala Lady Filantrop. Alicu to zlostilo. Vôbec sa necítila ako niekto, kto robí extra charitu. Bolo to naozaj najmenej, čo mohla pre ľudí urobiť, aby ich potešila.

Nevšimla si, kedy mladý muž odišiel. Bola zamestnaná zákazníkmi. Murphyho zákony neklamú. Keď

je práce najviac, tak sa vždy musí niečo pokaziť. Opäť zvonček nad dverami. S úľavou si vydýchla. Konečne dorazila Ria. Zadýchaná pozdravila kamarátku a ihneď sa postavila za pult. Rýchlo si uviazala zásterku so vzorom mafinov. Kedysi Alicu bombardovala, že ona si tú romantickú hrôzu obliekať nebude, ale už si zvykla.

„Tak ako, všetko v poriadku?“ spýtala sa Rie.

„Áno, doktor povedal, že som stále pekne tesná.“
Alica prevrátila oči.

„Ty tuším chodíš k tomu gynekológovi, aby ti chválil vagínu,“ pošepla kamarátke.

„No a kto mi ju má chváliť, keď nemám muža?“

„Si šibnutá, vieš o tom? A to si bola polovicu dňa u gynekológa?“

„Čoby, musela som ísť ešte do servisu. Vieš, to je miesto, kde sa musia občas zastaviť tí, čo majú auto,“ povedala ironicky Ria.

„Hahaha, veľmi vtipné.“

Ria bola vysoká bruneta s vlasmi ostrihanými na krátko do strapatého účesu. Jej to však na sexepíle neuberalo, práve naopak. Mala veselú povahu, no ak sa jej niečo znepáčilo, metala hromy a blesky. Ako nedávno. Utekala von z obchodu za majiteľom psa. Nechal im rovno pred elegantnou cukrárňou smradľavú kôpku. Muž odignoroval námietky a bez povšimnutia sa pobral ďalej. Ria zahvízdala na dvoch prstoch tak, že na obchode zarezonovali okná. Privolala mestského policajta, čo stál nablízku. Policajt donútil chlapíka, aby sa vrátil a ihneď

upratal po psom miláčikovi riedku kopu. Ria si vedela upratať aj v živote. V jej posteli skončilo dosť mužov, ale Alica si nepamätala ani jedného, ktorý by po rozchode prechovával k Rii nevraživosť. Ria hovorila, že žena sa musí naučiť rozísť s chlapom tak, aby si myslel, že vzťah ukončil on. Potom je všetko v poriadku. Chlap má výčitky svedomia a nemá chuť na pomstu. Dokonca ju obdaruje a naďalej ostanú priateľmi. Naposledy bol obeťou práve ten mestský policajt. Strávila s ním asi tri noci, ale potom to ukončila. Vraj jej nestačil. Rozlúčkový darček síce nekúpil, ale povedal, že kedykoľvek dostane papuču, má zavolať.

Ria si všimla Alicine chodidlá.

„Dala si sa k jogínom?“ uškrnula sa.

„Ani sa nepýtaj, stal sa mi hrozný trapas, poviem ti neskôr.“

Prišli noví zákazníci, museli sa obracať. Práve vtedy, keď sa Alica cítila pod psa, mali najviac práce. Milovala robotu, ale dnes sa nevedela dočkať, kedy bude môcť obchod zatvoriť. Bola veľmi ubolená. Ria ju odviezla domov. Chvalabohu. Poučila sa. Na budúce si musí nechať v práci náhradné topánky. Bývala iba na skok od cukrárne, chodila na bicykli alebo pešo. Vodičský preukaz nemala. V minulosti si nedokázala nájsť čas a teraz nedokázala nájsť odvahu. Spodky nôh mala špinavé ako tuláčka a na pančuškách dieru. Stiahla ich ihneď dolu a odhodila do koša. Z chladničky vytiahla pomarančový džús

a nie celkom ako dáma sa napila rovno zo škatule. Uvedomila si, že sa počas celého dňa nestihla najesť. Urobila prieskum zásob a pripravila si ľahký sendvič so šunkou. Vyhladovaná ho zjedla na dva šupy. Vošla do kúpeľne a napustila si vaňu. Kým sa vaňa plnila, skontrolovala poštu a zavolała bratovi. Mala od neho neprijatý hovor, ale v obchode sa k tomu nedostala.

Ponorila sa do príjemne teplej vody. Nakvapkala si do nej pár kvapiek upokojujúcej emulzie. Snažila sa uvoľniť si ubolené a napäté telo. Dnes by sa mali ozvať dievčatá. Sľúbili, že budú volať každé tri dni, aby vedela, že sú v poriadku. Onedlho budú mať dvadsaťpäť rokov. Kedy sa to stalo? Štvrtstoročie, preboha. Zdalo sa, že život nebeží, skôr šprintuje. Odkedy sa dievčatá narodili, čas vnímala iba podľa nich. Lúbila ich nadovšetko, aj keď jej pripravili zopár horúcich chvíľ. Tým si prejde každý rodič, no ona ostala úplne sama. Mala čo robiť, aby vychovala dvojičky. Ela a Ema boli úplne identické a zároveň také rozdielne. Ema bola veľmi cieľavedomá. Veľa čítala, viac rozmýšľala a celkovo sa správala opatrnejšie. Ela bola hotový víchor. Vytreskla, čo jej napadlo, z každej situácie vyklúčovala nejakým podfukom a živelnosťou pobláznila mnohých chlapov. Ema mala povahu po nej a Ela skôr po otcovi. To Alicu veľmi znepokojovalo, aj keď rokmi sa Ela trochu umierňovala. Ako tak nad nimi rozmýšľala, spomenula si na mladého muža z dopoludnia. Nevyzeral omnoho starší od jej dcér. Nepamätala si, kedy